A°. 1839. N°. 14.

ZONDAG DEN 17den FEBRUARIJ.

SURINAAMSCHE COURANT.

PARAMARIBO.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, *den 15 Februarij 1839.*

Bij resolutie van den Heer Gouverneur Generaal *ad interim* van den 14 dezer, No. 292 | 249, is aan den Heer C. VAN CLAVEN WEIJGEL, op deszelfs verzoek eervol ontslag verleend, als *BURGER KAPITEIN* der divisie *boven Commewijne*, en in zijne plaats benoemd, den oud Eerste Luitenant van gemelde divisie, J. A. W. RIVOIRE.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, *den 16 Februarij 1839.*

Van wege den Heer Gouverneur Generaal *ad interim*, wordt hiermede bekend gemaakt, dat ten gevolge van het daaromtrent gedaan verzoek, *Brieven van Manumissie* zijn verleend geworden aan de navolgende Slaven, als:

1°. Aan de Slavin *Carolina* en hare Kinderen *Sarah* en *Robert*; aangekomen hebbende de Plantaadje *Union* ½.

2°. Aan de Slavin *Finette*; aangekomen hebbende ALEXANDER SALOMONS; — en dat gemelde gemanumitteerden voortaan zullen heeten:

1°. CAROLINA EISENHOUT.
SARAH ELSENHOUT.
ROBERT ELSENHOUT.

2°. ELISABETH WELGENTAK.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, *den 16 Februarij 1839.*

Alzoo de navolgende personen zich bij requeste aan den Gouverneur Generaal *ad interim* hebben gewend, met verzoek om *Brieven van Manumissie* te verleenen aan de na te melden Slaven, als:

1°. JOHANNA ELISABETH PARISIUS, voor de Slavin *Patientie*, haar in eigendom toebehoorende.

2°. SIMON ABENDANON SALOMONZOON, voor de Slavin *Keitij*; aangekomende ABAB CAMERON.

3°. ELISABETH CATHARINA TURNER BRAMM, voor den Slaaf *Fredrik*.

Zoo is het, dat Zijn Hoog Edel Gestrenge, goedgevonden heeft, alvorens hierop te disponeren, op te roepen al de genen, die vermeenen mogten eenige redenen te hebben, zich hiertegen te verzetten, om binnen den tijd van *drie* weken, na de dagteekening dezer, van hun vermeend regt en pretentie te Gouvernements Secretarij aanteekening te doen, zullende na verloop van dien tijd, de verzochte Brieven van Manumissie verleend worden.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

SCHEEPS-TIJDINGEN.

Den 12den, de Engelsche Schoener *Robert Haynes*, Kapt. Wm. Payne, van Demerary; hebbende 5 dagen zeil; Passagier: de Heer Giles Dixon.

UITGEKLAARD.

Den 13den dezer, het Schip *Sara Anna Cornelia*, Kapt. N. Kuijkhuis; lading: 252 vaten Suiker, 119 balen schoone en 36 dito vuile Katoen.

Idem, het Schip *Catharina*, Kapt. K. M. Hilfers, lading: 453 vaten Suiker en 28 balen schoone Katoen. — Beide naar Amsterdam.

ADVERTISEMENTEN.

(7810) Aan het DEPARTEMENT der *Onbeheerde Boedels*, zijn gedeponeerd, de navolgende Boedels, als:

Van CHRISTINA NIEBUR, den 7den Februarij 1839; en JAN TUIN, den 9den Februarij 1839.

En worden mitsdien bij deze alle Crediteuren en Debiteuren derzelve opgeroepen, ten einde en op pœne als bij art. 14 en 16 van het Reglement voor opgemelde Administratie is bepaald.

Paramaribo den 16 Februarij 1839.

De fungerende Curator,
JOHs. HELB.

Eerste Advertentie.

(7756) Op autorisatie van het Collegie van Commissarissen voor het Departement der *Onbeheerde Boedels*, zal de fungerende CURATOR, bij inschrijving verkoopen:

2 BALEN *HEELE KOFFIJ*
En
6 BALEN *CACAO*,

van de Plantaadje *Tyrol*; aankomende den Boedel M. E. ROTHE Wed. J. EVANS.

Zullende de inschrijvings-billetten aangenomen worden, tot Maandag den 18den dezer, des voormiddags ten *negen* ure.

De Koopers zal voor iedere ledige Baal ƒ 1-10. moeten betalen.

Paramaribo den 14 Februarij 1839.

De fungerende Secretaris,
F. C. COBLIJN.

(7288) De fungerende CURATOR bij het Departement der *Onbeheerde Boedels*, zal op Vrijdag den 22sten dezer, des nademiddags om 4 ure, ten Sterfhuize van wijlen den Heer JAN TUIN, in de *Heeren Straat*, door den Vendumeester M. A. KEIJSER, doen verkoopen:

MEUBELEN, GEMAAKTE *MANSKLEEDEREN*, *GOUD*- en *ZILVERWERK*, *MANUFACTUREN*, *GLASWERK*, GEBRUIKTE *BOEKEN*, enz.

Voorts de Slaven *Marinus*, *Petronella* en *Constantia* met haar Dochter *Juliana*, aankomende den Boedel MEDEM van MONTENOR. — En een Neger *London*; toebehoorende den Boedel A. CHABURBIER.

Paramaribo den 14 Februarij 1839.

M. N. AKLAUB,
2de Commies.

(7752) De Exploiteur bij het Geregtshof dezer Kolonie, als daartoe behoorlijk door hetzelve Geregtshof gecommitteerd, zal op Dingsdag den 19den Februarij 1839, des voormiddags ten 9 ure, ten overstaan van Heeren Gecommitteerde Raden, uit de zaken van Curatele en Sequestratie, publiek voor den Mr. Timmerhuize verkoopen:

De Slaven genaamd *Willem*, *Constant*, *Tobie* en *Primo*; bekend staande op den naam van D. W. G. HEEFKE en als het eigendom van den Boedel J. D. VALLENTIJN, in Executie genomen.

Paramaribo den 13 Februarij 1839.

R. GOLLENSTEDE,
Exploiteur.

(7751) De Exploiteur bij het Geregtshof te *Suriname*, zal op Vrijdag den 22sten Februarij 1839, des voormiddags om negen uren, ten overstaan van Heeren Gecommitteerde Raden, uit welgemeld Geregtshof, publiek bij Executie verkoopen:

Het *HUIS* en *ERF* staande en gelegen aan de *Mangelen Straat*, bekend onder Nieuwe Wijk La. C. No. 73; aankomende D. J. LOBO Jz.

Het *HUIS* en *ERF* gelegen aan de *Pontewerf Straat*, bekend onder Oude Wijk La. D. No. 59 en Nieuwe Wijk La. F. No. 194; aankomende S. M. NORA.

Paramaribo den 16 Februarij 1839.

R. GOLLENSTEDE.
Exploiteur.

(7763) De Exploiteur bij het Geregtshof te *SURINAME*, *belast met de vervolging der nalatige Belastingschuldigen*, zal op Vrijdag den 22sten Februarij 1839, des voormiddags om *negen* uren, ten overstaan van Heeren Gecommitteerde Raden, uit gemeld Geregtshof, publiek bij Executie verkoopen:

De Slavin *Saramantje*, bekend staande op den naam van C. J. van BOVA.

De Slavin *Anntatje*; bekend staande op den naam van J. F. FRANSBERG.

De Slaven *Pompeet* en *Bossie*; aankomende den Boedel M. van VARENHORST.

De Slavin *Fannij*; aankomende den Boedel J. C. STOLKERT.

Paramaribo den 16 Februarij 1839.

R. GOLLENSTEDE,
Exploiteur.

VENDU.

(7297) 36 MOLEN den nademiddag 4 uren, ten huize van den WelEerwaarden Heer D°. J. CRITEE.

(7744) De ondergeteekende voornemens zijnde, binnen kort eene reize te doen, verzoekt allen die van hem iets te vorderen hebben, hunne Rekening in te leveren, om na ontvangst derzelve, zoodanige betaling te erlangen, en die aan deze verschuldigd zijn, voor alsdan dezelve te verschuldigde te kunnen vorderen.

Hij zal in den loop der maand Maart, door den Vendumeester M. A. KEIJSER, ten zijnen huize doen verkoopen:

Eene groote assortiment *PROVISIEN*, *STUKGOEDEREN*, *TOUWEN* en *ZEILS*, *KOPER*- en *IJZERWAREN*; inlusschen zijn dezelve tot verdachtheid strijden voor *contant* te bekomen.

H. H. MONSANTO.

Te Koop.

Tarwen zeer billijke prijzen.

(7750) *BAKKELJAAUW* in vaten en *ENGELSCHE ZEEP*, bij
GARDNER, MAC KINNON & Co.

(7741) Onvervalschte *HONDEKOP* in vaten en kisten en *SPOTTER* in vaten, te bekomen bij
DE JONGH & Co.

(7730) ☞ Een geschikte *BLANK-OFFICIER*, van goede GETUIGSCHRIFTEN voorzien, kan *dadelijk* geëngageerd worden; — Adres bij

A. W. WHITE,
privé en qq.

Paramaribo den 16 Februarij 1839.

(7748) C. VAN GLANEN WEIJGEL vertrekt.

Paramaribo den 16 Februarij 1839.

(7734) J. F. DE BOOIJ en de minderjarige J. W. ENGELBRECHT zijn voornemens, de Kolonie voor eenigen tijd te verlaten.

Mengelwerk.

Eene Kompagnie Grenadiers.

Den 24sten October bereikte het eerste Fransche korps, dat bevel had ontvangen *Moskou* te ontruimen, nog tijdig genoeg *Maloïaroslawitz*, om aan het roemrijk, door prins Eugenius geleverde, gevecht deel te nemen. De overste Kobilinsky, adjudant van den maarschalk Davoust, die hinge de in slagorde geschaarde gelederen reed, werd door een' kanonkogel getroffen en bleef voor dood liggen. Des avonds, na het gevecht, toen de maarschalk Davoust over het slagveld reed, verhief zich van onder de dooden een met bloed bedekt krijgsman, en riep: »Kameraden! zult gij mij hulpeloos laten sterven?" Het was de overste Kobilinsky, wien men veronderstelde, dat bij de algemeene verwarring in handen van den vijand was gevallen. De manschappen van het escorte des maarschalks vervaardigden in allerijl eene draagbaar, en spoedig werd de arme gekwetste aan de zorg der hoofdchirurgijns overgelaten. Deze gaven echter weinig hoop, daar het been digt bij de heup verpletterd was, en Kobilinsky, die, gedurende het verband, tweemaal in onmagt viel, drukte als laatst vaarwel de hand des maarschalks, welke deze hem reikte.

Den volgenden morgen ontving de maarschalk bevel den weg van *Kaluga* te verlaten en naar dien van *Wilna* terug te trekken, langs welken de terugtogt zou plaats hebben. Terwijl de troepen bezig waren deze beweging te volbrengen, brengt de officier, dien de maarschalk had afgezonden om naar den toestand van Kobilinsky te vernemen, het berigt, dat de overste, tegen aller verwachting, nog leefde. De transport- en bagagiewagens van het leger waren deels achtergebleven, deels verbrand; wat moest er dus van den ongelukkigen overste worden. Deze overweging beangstigde den maarschalk, doch eensklaps nam hij een besluit, en begaf zich naar eene kompagnie grenadiers, welke hij aldus aansprak: »Soldaten, mijn adjudant, de overste Kobilinsky, heeft door zooveel bloed zijn been verloren! Kameraden, hij moet niet in handen der Russen vallen; ik vertrouw hem u aan, bewaakt hem als uw kleinood!" Korige minuten daarna werd de overste op zijne draagbaar in het midden der kompagnie gebragt, en volgde alzoo den terugtogt van het leger. Op den met puinhoopen bedekten weg trok de kompagnie, alsof zij afgescheiden, voort, dan eene enge kring om de draagbaar vormende en de woeste aanvallen afhoudende, dan eene zelfvoldane, die zich door de vijandelijke drommen eenen weg tot banen, en zulks na drie weken strijdens en het doorstaan van vele gevaren, weigerden de soldaten, geldspenden aan de beden van den gewonde, die zich als de eenzaak deze moedige opoffering bedankte, zij wezen zijne smeekingen grootmoedig af, en een oud soldaat gaf hem ten antwoord: »Overste, wij [illegible] het [illegible] Kameraden, [illegible] God [illegible]." Korige dagen later was de [illegible] tot op vijf man gesmolten, [illegible] den bergpaden bezweet aan de [illegible] van Wilna, de stad der hoop, alwaar men ten minste een verblijf, eene handvol stroo en een stuk brood dacht te vinden! Een vreugdekreet wakkerde den moed der vijf dapperen aan, welke de draagbaar met den stervenden Kobilinsky torschten; ijdele hoop! De laatste inspanning putte hunne krachten uit: drie hunner zonken in het gezigt der voorstad neder, de beide anderen deden nog eenige schreden voorwaarts — een hunner hield zich nog op de been, toen zijn makker den tol der natuur betaalde. Deze overblijvende wilde het verstijfde lijk van den overste nog niet verlaten; dragen kon hij het niet meer, maar hij sleepte het voort; met eenen blijden uitroep bragt hij het in de stad, en, door eenige soldaten geholpen, in het huis, alwaar de maarschalk Davoust zijn hoofdkwartier had genomen. Met zekere trotschheid liet de grenadier den opperbevelhebber melden, dat de grenadierskompagnie den aan haar opgedragen last volvoerd had, en de eer verzocht voor den maarschalk te mogen verschijnen. Terstond kwam de maarschalk en vraagde: »Waar is mijn adjudant?" »Hier," was het antwoord van den soldaat, op het lijk wijzende. »En de kompagnie?" »Hier, heer maarschalk." »Ik vraag naar de kompagnie!" »Ik heb u geantwoord!" »Maar uwe kameraden!" »Die zijn allen onder de sneeuw begraven!" »Op de gevoeligste wijze aangedaan stortte de maarschalk in de armen van den soldaat, wiens naam de geschiedenis niet heeft bewaard.

Eduard III.

Op den 21 Junij 1377 heerschte in zeker huis te *Sheen*, een klein vlek 12 mijlen van *Londen*, eene buitengewone wanorde; de heer des huizes lag zieltogend. Zijn bleek gelaat, zijn baard, lang haar en vermagerde gestalte, getuigden van een langdurig ongemakkelijk lijden, en zijne wild om zich blikkende oogen van niet minder zielesmart. Eene jonge rijkgeklede vrouw zat aan het hoofdeinde van zijne legerstede en bedaakte hem met koude opmerkzaamheid. Somwijlen sprak zij hem toe, doch zonder eenig gevoel of deelneming aan den dag te leggen; zij was de maitresse van den stervende.

De kamer, waarin hij lag, was opgevuld met ingepakte meubelstukken, opgerolde gordijnen en kleeden, welke alle opgehoopt en zonder eenige orde door elkander lagen, alsof zij onverwijld zouden vervoerd worden. Van tijd tot tijd verwijderden eenige bedienden een oogenblik aan den ingang van het vertrek, en wierpen verschrikte blikken op den stervende; doch zijne zwakke stem hoorende en het gerucht voorkomen der vrouw gewaarende, fronsden zij ontevreden het voorhoofd en verwijderden zich.

Op eene wijze de stervende, als verrukt, sloot de oogen en bad in stil. De vrouw stond op en vatte zijne hand; daar verhief hij zich plotseling met verschrikkelijke kracht van zijne legerstede en staarde haar met doffe oogen aan.

»Wie zijt gij?" vraagt hij met eene heesche stem, »wat wilt gij van mij? O mijn braave Chandos! tot u zeg ik, als weleer Arius tot Perseval, bij den Heiligen St. George, verwaarts met het Vaandel, wij hebben het voorrecht van den grond te strijden! O, daarbij den Heere, hem hang, de koning, is gevangen! Spoedig, spoedig, daalt het gepaste wraakgerucht! De Franse en Engelsch, dapper dan toch den vijand temgt! Genade, Heer! Ik ben [illegible], het is mijne moeder! Neen! neen! Ik ben het niet, het is mijne moeder!" Hij wilde opspringen, doch zijne krachten verlieten hem en hij viel neder.

De vrouw bedaarde hem met zachte [illegible] Het duurde lang eer hij weder tot zich zelven kwam. Werkeloos staarde het oog der stervende zielsverrukte [illegible] zag verwilderd zich om, kwam weder tot zichzelven en greep haastig naar de hand [illegible] Alice, sprak hij, Alice! [illegible] Alice! [illegible] Alice, welke smarte is [illegible] het water, Alice! [illegible] Alice, [illegible] wille." Alice stond niet op. »Waarom hoort gij mij niet? Ik gaf u zoo veel! wat begeert gij nog? Neem, wat mij nog is overgebleven, maar lesch mijnen dorst."

»Dien ring." Deze ring? Ach mijne Philippe heeft haar gedragen." Alice stond op en ging de kamer uit. »Ellendige!" zuchtte de stervende en zijn hoofd zonk weder op het kussen. Alice kwam terug en vond hem in onmagt liggende, dadelijk nam zij den diamanten ring van zijnen vinger. Op dat zelfde oogenblik kwam hij weder bij. »Mijnen ring, geef mij mijnen ring weder!" riep hij in vertwijfeling. Alice sloeg geene de minste acht op hem.

»Vergeet gij, wie ik ben, vrouw! Een woord en gij zijt niet meer. Geef mij den ring terug, ik begeer het." Verachtelijk trok zij de schouders op en antwoordde: »Ik was het langer wachten moede, thans heb ik dien. Zoo gij werkelijk meester zijt, roep dan uwe onderhoorigen en geeft bevel, om mij het leven te benemen."

»Mijn bloed komme over u!" riep hij met krijschende stem. Alice verwijderde zich en nu traden de bedienden, die daarop slechts wachtten, in het vertrek. Elk nam, wat hem aanstond of wat hij krijgen kon, tapijten, meubelen, gordijnen; in een oogenblik was de kamer ledig, het huis werd, als ware het, geplunderd. Bedienden en boeren liepen het vertrek uit en in, de eerstgemelden om te stelen, de anderen uit blooten nieuwsgierigheid.

Onder de nieuwsgierigen bevond zich ook een monnik, die in het huis bekend schijnt te zijn en zich regtstreeks naar het bed van den zieltogende begaf. Hij vatte de hand van den ongelukkige en vraagde, vrijlijk zoon, hebt gij mij in uwe laatste oogenblikken ook nog iets te zeggen?" »Vader," was het antwoord, »gij kent mij en mijne zonden; gelooft gij, dat ik vergiffenis zou kunnen verwerven?"

»De barmhartigheid Gods is oneindig," sprak de monnik plegtig; »hebt gij opregt berouw van uwe zonden?" »Ja, vader, slechts onder ééne voorwaarde." »Houdt op, roep de stervende mensch jegens de regtvaardige Godheid van voorwaarden spreken? Wanneer gij een opregt berouw hebt, dan moogt gij op de genade des Hemels vertrouwen." »Bonk, priester! nog één woord: nog een enkel woord, dat de voorspelling van den tooveraar Merlin niet vervuld worden. Zie... terug... alles terug! *Guyenne, Frontieu!* Voorwaarts, *Crécy, Poitiers!* Uit *Gesogne* en *Bretagne!*" De stervende liet zijnen opgeheven arm zakken; hij opende nog eenmaal de oogen, en was niet meer.

»Wie is deze waanzinnige?" vroeg een heer, de vorige oogenblikken tegenwoordig. »Deze waanzinnige," sprak de monnik, »is hij, die de veldslagen bij *Sluis*, *Crecy* en *Poitiers* heeft gewonnen. Het is Eduard III, Koning van *Engeland*."

Lodewijk XV in den Staatsraad.

De Staatsraad van [illegible] Koning Lodewijk XV van Frankrijk, te midden van denzelven, in het diepst gepeins. Het behandelde onderwerp was [illegible] gewigtig; het betrof de hoogste aangelegenheden des Rijks. De Staatsheeren putteden zich uit in welsprekendheid en scherpzinnige ontwikkeling hunner gevoelens; want het diepe nadenken des Konings [illegible] hoe en voor hem te hoog gestegen [illegible] allen, en den Monarche het [illegible] te verbreken. Eindelijk riep hij uit: »Juist! ik heb het gevonden!" [illegible] luisterde [illegible] vroeg, wat [illegible] Majesteit gevonden had. »Ha," sprak de Koning, »Juist [illegible] naamlijk, [illegible] dien [illegible] Majesteit vergeten, en op welken hij met [illegible] ingenomenheid had gedacht.

Te Paramaribo, bij J. [illegible]